

Живъ камъкъ

Бѣше хубавъ слънчевъ день. Пътувахме съ мама и слугата ни Мирчо презъ една гѣста гора. Всичко живо наоколо бѣше още въ движение. Отвсѣкжде се чуваха чуруликания и пѣсни на разни гласове. Веселото подсвиркване на лекомислената авлига се смѣсваше съ кикотенето на две кукувици, които се гонѣха . . . Скорцитѣ, чинкитѣ, синигеритѣ, кадѣнцитѣ се мѣркаха по дърветата и пѣеха непрекъснато веселитѣ си пѣсни. Тѣ не обръщаха никакво внимание на горския капелмайсторъ — кълвача — който даваше тактъ на непослушнитѣ пѣвци съ чукането си по дърветата.

Азъ слизахъ отъ талигата и ловѣхъ разноцвѣтни брѣмбари, тичахъ подиръ нѣкоя пеперуда, берѣхъ горски цвѣта, пждѣхъ мухитѣ и стършелитѣ отъ конетѣ и незабелязахъ, кога премина дългия лѣтень день.

Бѣше взело да се сдрачава. Въздухътъ захладнѣ. Горскитѣ и полски пѣвци завършиха пѣснитѣ си и само сегизъ-тогизъ нѣкой закѣснѣлъ дроздъ се обаждаше.

Дърветата и цвѣтята отъ минута на минута гу-